

عنوان مقاله:

جلوه های استطاعت انسان در شعر اقبال لاهوری

محل انتشار:

همایش بین المللی اقبال و دنیای ما (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسنده:

قاسم صحرایی - دانشجویان زبان و ادبیات فارسی دانشگاه لرستان

خلاصه مقاله:

علامه محمد اقبال لاهوری (فوت: 1,938 م) یکی از بزرگ ترین اندیشمندان و متفکران مصلح اسلامی است. تلاش برای خودشناسی و خودباوری به اتحاد مسلمانان و روی آوردن آن ها به فرهنگ خودی و کسب هویت و استقلال و نجات از چنگال استعمارگران در شعر او برجستگی ویژه ای دارد. او می کوشید تا بیدادگری مسلمانان، دمیدن روح مسیولیت پذیری در آن ها زمینه ساز به دست می گردد که نتیجه آن غلبه مسلمانان در استعمارگران و استقلال یافتن آن ها بود. در این زمینه می توان پیوندی میان اشعار اقبال و علم کلام اسلامی و جلوه هایی از استطاعت انسان را در شعر او یافت. استطاعت اصطلاح کلامی و به معنای توانایی و قدرت انجام دادن کار یاسر از سوی انسان است و در حوزه های مرتبط با اختیار انسان به کار می رود و معمولا در مقابل جبر قرار می گیرد. تاکید اقبال در دیدار کردن جامعه مسلمانان عصر خود در حرکت واداشتن آن ها برای مبارزه با استعمار و اقداماتی نظیر آن با نظریه استطاعت انسان همخوانی دارد. به بیان دیگر رگه هایی از استطاعت انسان را در شعر اقبال می توان یافت و بدین وسیله یکی دیگر از ابعاد شخصیت او آشکار می گردد. در این مقاله با روش توصیفی تحلیلی، جلوه هایی از استطاعت انسان در شعر اقبال لاهوری نشان داده می شود.

کلمات کلیدی:

انسان، استطاعت، کلام، اقبال لاهوری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/770816>

